

Према том закону који је на разматрању (хитном, како и треба) интернет провајдери и мобилни оператери дужни су да (две године) чувају податке ко је с ким и колико пута комуницирао. Поједини грађани су, вероватно услед своје нечисте савести, сумњичави према добрим намерама другова са власти и (што говори о њима више него о друговима) падају у срамну параноју мислећи да некога занима шта они причају. Не занима. Другови, за њихово добро (не другова него грађана) желе просто да знају са ким се они друже, да ли их неко узнемирава, да ли они, далеко било, некога узнемиравају, раде ли или планирају какве нелегалне радње, можда какав терористички акт, варају ли мужа... пардон, не занима другове варају ли грађани своје брачне супружнике – то би већ задирало у приватност.

Грађани много умишљају. Другове са власти не дотиче ни да ли су живи, да ли су им куће поплављене, да ли су гладни, да ли... укратко ништа о грађанима не занима другове и тужно је слушати их (грађане, не другове) како дају себи на значају и мисле да икога на свету занима шта они (јадни и небитни) причају са својим (такође јадним небитним) комшијама, децом, колегама или са већ неким тамо... Не занима никога.

Слушајући и читајући бројне реакције на закон о електронској комуникацији, пада ми на памет чудна мисао о племенитости другова који су овом „претњом“ желели да укажу мало пажње (јадним и небитним) грађанима и покажу им да су сви они предмет интересовања, а параноиднији и праћења. Сви су они вредни пажње Великог брата, сви једнако битни, сви сумњиви и сви интересантни Служби. Да овај закон није још један од веселих услова ЕУ, била бих уверена да је кризни штаб другова са власти консултовао тим психолога, историчара и осталих – све да би нашао шта је оно што просечног Србина највише импресионира а да би га орасположили у овим тешким временима. Служба наравно, полиција, прислушкивање и остале занимације Илије Чворовића. Зашто „кризни штаб“? Зато што је све отишло дођавола, али то је нека друга прича и то није важно. Оно што је важно јесте то да поштен грађанин може мирно да спава, чува га народна полиција. Непоштен нека види шта ће.

Лично, веома ми се допада идеја да још неко осим мене и оних с којима сам у контакту зна с ким, када и колико дуго разговарам. Ко ми шаље смс покруре. О мејловима да не говорим. Не треба бити малодушан, има то и добрих страна. Рецимо, ако ме је звао овај или онај – ја имам сведока. Сведок ми је ни мање ни више моја полиција. А што неки шурују са ко зна ким и бога питај о чему се думунђавају – њихов проблем. Ако нека тамо вара мужа са шефом, а шеф данас-сутра заврши у затвору, па се испостави да су

Пише: Ана Радмиловић
среда, 16 јун 2010 19:58

заједно ишли на путовања о државном трошку, а она причала мужу да је била на семинарима – срам је било, тако јој и треба. На пример. Или, опет на пример, ако се данас-сутра замерите неке од другова с власти, а овај узме па тури транскрипте ваших разговора у већ неке новине... али, то је већ било.

Читали смо транскрипте. Искрено, мање сам се јежила садржаја (какав год био) од саме чињенице да неко то ставља у новине, да је човек о којем је реч можда мртав, да је некога оставио иза себе... или да није мртав него је просто у неком проблему, или чак није ни у проблему, али ће бити након објављивања својих разговора, ако ни због чега, оно јер ће му вероватно позлити. Или неговој фамилији.

Читали смо транскрипте, навикли смо да бацамо поглед на „Велоког брата“ или „Фарму“ или већ неку „Луду кућу“ и једино што још можда, на тренутак, може да нам задржи пажњу је могућност да неко настрада, не ни да се побије него да просто умре. А ни то дуже од 15 минута. Приватност није ништа јефтинија од живота – не у Србији него било где на свету и грађани Србије не треба да умишљају да су нешто посебно.

Они који су из било ког разлога занимљиви безбедносним структурама – одувек су слушани и прислушкивани. Откад постоји телефон, неко слуша нечије разговоре. Откад је интернет најзад постао свима доступно средство комуникације, он је постао исто тако и средство праћења. Нема тајни, осим када су потребне Држави. Или када је се не тичу. Они који, међутим, нису занимљиви структурама – могу слободно да пишу о томе како управо набављају бојеве главе. Само треба да пазе коме то пишу – јер државу не занима оно „шта“ него „ко“ и „са ким“ и да простите „колико пута“.

Укратко, прича о бележењу (а не пресретању!) позива је супер. Као и држава. Као и другови на власти. Као и грађани, на крају – јер да нису оптерећени праћењем и прислушкивањем још од четрес' пете (ако не и од раније) ништа их то не би узнемирило.

Будистички мирно помислили бисмо како држава и са и без овог закона може да их прислушкује а да не тражи судску дозволу (пардон, не да прислушкује, него да бележи), како је држава слатка што сада и пред њима прича о томе, како, на крају крајева, сваки хакерски настројен клинац ионако може да им чита пошту, а свака будала да купи већ неки од оних ђавола за прислушкивање (и то одавно) и како, што је најлепше и најважније, они не занимају државу тако да немају чега да се плаше. Могу слободно да цркну, док зову у помоћ телефоном, или шаљући већ неке смс поруке.

"Закон о електронским комуникацијама смета само онима са нечистом савешћу"

Пише: Ана Радмиловић
среда, 16 јун 2010 19:58

Све ће бити исто ако је и било, само што су нам другови сада дозволили да ћаскамо о томе, дајући нам на увид своје намере. Мени је то супер.